

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 430

гр. Пловдив, 20.02.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. С.ов

като разгледа докладваното от Николай К. С.ов Въззивно частно гражданско дело № 20235300500401 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 436, ал. 4 вр. с чл. 262, ал. 3 ГПК.

С определение №47/09.02.2023 г. постановено по в.ч.гр.д.№68/2023 г. по описа на ПдАС, при условията на чл.23 ал.3 ГПК, Окръжен съд - Пловдив е определен да разгледа молба с вх.№9403 от 13.10.2022г. депозирана от А. Г. Г. по изп.д.№ 20218840400437 по описа на ЧСИ М. А., с рег. № 884, район на действие ОС-Пазарджик.

Делото е образувано по частната жалба на А. Г. Г., с адрес: гр. против разпореждане от 28.09.2022 г. на ЧСИ М. А., с рег. № 884, район на действие ОС-Пазарджик, с което е върната, поради неотстраняване на допуснати нередовности, подадена от А. Г. Г. жалба с вх.№3775/26.04.2022г. против протокол за разпределение от 28.09.2021 г. по изп. д.№ 20218840400437 по описа на същия съдебен изпълнител.

В частната жалба се релевирани доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното разпореждане, като се отправя искане за неговата отмяна. Претендира разноси.

Насрещната страна – вискателят по изпълнителното дело Е.Г., действаща чрез нейната майка и законен представител Г.С., в указания й от закона срок не е подала писмени възражения.

В писмените си мотиви по обжалвания акт съдебният изпълнител изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Окръжен съд-Пловдив, след като се запозна с материалите по делото, намира подадената жалба за процесуално допустима, като депозирана в срок от страна на изпълнителното производство и насочена срещу акт на съдебния изпълнител, който подлежи на съдебен контрол.

Преценена по същество жалбата е основателна, поради следното:

А. Г. Г. е длъжник по изп. д. №20218840400437 по описа на ЧСИ М. А., с рег.

№ 884, район на действие ОС-Пазарджик, а вискател по изпълнителното дело е Е.Г., действаща чрез нейната майка и законен представител Г.С..

На 26.04.2022 г. длъжникът А. Г. Г. е подал жалба срещу извършеното с протокол разпределение от 28.09.2021 г. Съдебният изпълнител е оставил жалбата без движение, като е указал на подателя да отстрани нередовностите на същата, а именно: да внесе 25лв. държавна такса по сметка на Окръжен съд гр.Пазарджик за обжалването; да внесе такса по ТТРЗЧСИ по сметка на ЧСИ в размер на 60 лв. -24лв. за връчване на препис от изпълнителното дело-т.5 от ТТРЗЧСИ, 24лв. администриране на жалба и 12 лв. по т.8 от същата тарифа, с предупреждение до жалбоподателя ,че при невнасяне на таксите жалбата ще бъде върната на подателя й.

В рамките на предоставения му срок Г. е депозирал молба, към която е приложил документ за заплатена по сметка на ОС-Пазарджик държавна такса в размер на 25.00 лева и платежно нареждане за платена такса в размер на 60 лв. по ТТРЗЧСИ, но последната сума не била преведена по сметка на ЧСИ. Поради това с разпореждане от 12.05.2022 г. ЧСИ е дал повторна възможност на жалбоподателя да представи доказателства за внесе такса по ТТРЗЧСИ по сметка на ЧСИ в размер на 60 лв. С молба от 16.05.2022 г. длъжникът е поискал да бъде освободен от заплащането на дължимите от него разноски.

С обжалваното разпореждане от 28.09.2022 г. на ЧСИ А. е върнала подадената от А. Г. жалба с вх.№3775/26.04.2022г. против протокол за разпределение от 28.09.2021 г., като е оставила без уважение молбата на длъжника за освобождаването му такси и разноски по изп. д.№ 20218840400437.

Съдът е сезиран с частна жалба срещу преграждащо разпореждане на частен съдебен изпълнител по аргумент от чл. 436, ал. 4 вр. с чл. 262, ал. 3 ГПК, което подлежи на обжалване по реда на чл. 274 и сл. ГПК в едноседмичния срок по чл. 275, ал. 1 ГПК. В настоящия случай жалбата е подадена от легитимирано за това лице и е насочена срещу обжалваем с частна жалба акт на съдебния изпълнител.Разпореждането е съобщено на страната на 12.10.2022 г., а настоящата жалба е подадена в срок – на 13.10.2022 г.

Преценката за правилността на обжалвания акт на съдебния изпълнител предполага даване отговор на принципния въпрос дали заплащането на таксите по ТТРЗЧСИ при администриране на подадени жалби срещу актове и действия на съдебен изпълнител е предпоставка за редовност на жалбите, съответно – незаплащането им съставлява ли основание за тяхното връщане. Преобладаващата съдебна практика, която се споделя и от настоящия съдебен състав, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 436, ал. 4 ГПК по отношение на жалбите срещу действията на съдебните изпълнители се прилагат разпоредбите на чл. 260, чл. 261 и чл. 262 ГПК. С разпоредбата на чл. 261, т. 1 и т. 4 ГПК е предвидено прилагане към жалбата на преписи от нея и приложенията й според броя на лицата, които участват в делото като насрещна страна, както и документ за внесена такса. Съобразно разпоредбата на чл. 262, ал. 1 ГПК, ако жалбата не отговаря на изискванията на чл. 261 ГПК, на страната се съобщава да отстрани в едноседмичен срок допуснатите нередовности, а в чл. 262, ал. 2, т. 2 ГПК е предвидено, че при неотстраняване на нередовностите жалбата се връща. На основание чл. 262, ал. 3 ГПК разпореждането за връщане може да се обжалва с частна жалба.

Съдебният изпълнител е компетентен да върне депозираната срещу негови действия жалба на основание на чл. 262, ал. 2 ГПК при изпълнение на задълженията си да извърши предписаните от процесуалния закон действия по администрирането ѝ. Защитата, разписана в чл. 435 и сл. ГПК е насочена срещу процесуалната незаконосъобразност на изпълнителния процес, в който съдебният изпълнител няма правораздавателни функции, а действа като орган на държавната власт, овластен от закона да извърши предписаните изпълнителни действия. Същевременно дейността на същия е административно и правно свързана с правораздавателната дейност на съдилищата (Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГТК на ВКС и т. 10 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСТК на ВКС). С оглед изложеното, предвид разпоредбата на чл. 436, ал. 4 ГПК, характера на дейността по чл. 262, ал. 2 ГПК и функциите на съдебния изпълнител, то последният има предоставена от законодателя компетентност да върне на някое от основанията по чл. 262, ал. 2 ГПК подадена срещу негови действия жалба (Определение № 67 от 4.02.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4240/2019 г., III г. о., ГК, Определение № 30 от 26.01.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5189/2016 г., II г. о., ГК).

Изискванията за редовност на жалбата са изчерпателно изброени в чл.260 и чл.261 от ГПК и според чл.261 т.4 такова изискване е представянето на доказателство за внесена такса. Таксата по смисъла на цитираната законова разпоредба представлява държавна такса, дължима по сметка на съда в полза на бюджета за разглеждане на жалбата. Държавните такси по своето естество представляват публични държавни вземания, съгласно чл.162 ал.2 т.3 от ДОПК, чието предварително събиране (чл.3 ал.1 от ЗДТ) е предпоставка, обуславяща извършване на съответното искано действие от страна на сезирания държавен орган. За разлика от държавните такси, дължимите на частния съдебен изпълнител такси са частно вземане за възнаграждение за положен труд, а частният съдебен изпълнител е кредитор на това вземане. Макар в нормата на чл.80 от ЗЧСИ да е предвидено авансовото им събиране, задължението за внасянето им предварително не е предвидено от закона като основание за редовност на подадената жалба срещу действията на ЧСИ, който може да събере таксите – включително и по т.5 и т.8 от ТТРЗЧСИ - за които длъжникът е останал задължен, от неговото имущество.

Невнасяне на таксите по сметка на съдебния изпълнител, дължими на основание т. 5 и т. 8 от ТТР към ЗЧСИ не е основание за връщане на подадената жалба. Тези такси, за разлика от дължимите държавни такси за разглеждане на искова молба или жалба, са частно вземане за възнаграждение за положен труд, а частният съдебен изпълнител е кредитор на това вземане, и макар в чл. 80 ЗЧСИ да е предвидено авансовото им събиране, задължението за внасянето им предварително не е разписано в закона като предпоставка за редовност на подадената жалба срещу действията на съдебния изпълнител (аргумент от задължителните указания, дадени в т. 11 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в този смисъл и Решение № 433 от 09.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3354/2014 г., IV г. о., ГК).

Изложеното очертава извода на съда, че в конкретния случай ЧСИ не е

разполагал с правомощието да върне подадената жалба по чл. 262 ал.2 от ГПК, поради невнасяне на таксите по т.5 и т.8 от ТТРЗЧСИ. Обжалваният акт следва да бъде отменен, а делото – върнато на ЧСИ А. за последващо администриране на жалбата с вх.№3775/26.04.2022 г. , съобразно чл.436 ал.2 и ал.3 от ГПК.

Съгласно чл. 437, ал. 4 ГПК решенията на окръжния съд по жалби срещу действията на съдебния изпълнител по същество на спора са окончателни, а според правилото на чл. 274, ал 4 ГПК и определенията, с които окръжният съд се произнася по същество по преграждащите развитието на производството актове на съдебния изпълнител не подлежат на последващ съдебен контрол (Определение № 60246 от 12.08.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1998/2021 г., IV г. о., ГК, Определение № 67/04.02.2020 г. по ч. гр. д. № 4240/2019 г., III г. о., Определение № 30/26.01.2017 г. по ч. гр. д. № 5189/2016 г., II г. о. и др.).

По разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси се следват на жалбоподателя в размер от 15 лева – държавна такса.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане от 28.09.2022 г. на ЧСИ М. А., с рег. № 884, район на действие ОС-Пазарджик, с което е върната подадена от на А. Г. Г. жалба с вх. №3775/26.04.2022 г. против протокол за разпределение от 28.09.2021 г. по изп. д.№ 20218840400437 по описа на същия съдебен изпълнител.

ВРЪЩА делото на М. А., с рег. № 884, район на действие ОС-Пазарджик за надлежно администриране на жалба с вх.№3775/26.04.2022 г., съобразно указанията, дадени в мотивите на определението.

ОСЪЖДА Г.З.С., ЕГН ***** от гр., да заплати на А. Г. Г., ЕГН ***** от гр. сумата от 15 лева, представляваща сторени в настоящото производство разноси за държавна такса.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____